

ШМАТОК МИЛА

ОПОВІДАННЯ

З англійської переклав Вадим ХАЗІН

Ніка Велвета клієнти звичайно могли знайти вдома, неподалік Нью-Йорка. Він любляв сидіти з пляшкою імпортного пива в руці на ганку свого реконструйованого старого будинку. Траплялося, що його викликали, коли він був далеко від дому, але в тих рідкісних випадках, коли вони з Глорією зникали на кілька днів, щоб покататися на яхті у протоці Лонг-Айленд.

Але теперішній липень обіцяв бути зовсім іншим. Вони рушили на вітрилах із протоки і йшли до бухти Базард, що між мисом Код і Массачусетсом, наміряючись причалити в обладнаній зоні відпочинку, аби на кілька днів просто розслабитись. Цей рік із погляду фінансового був для Ніка вдалим, і можна було зачекати з діловими пропозиціями. Він почувався винним перед Глорією в тому, що зовсім забув про неї за час своїх відряджень. Отже, провести кілька днів разом, відкинувши всі клопоти,— саме цього він прагнув.

Надвечір Нік і Глорія поставили яхту біля Вейрхема і зійшли на берег, щоб купити пива й чогось на сніданок. Вони саме розплачувалися за покупки, коли до них наблизилася струнка молода брюнетка у блузці-безрукавці й джинсах.

— Даруйте, ви часом не Нік Велвет? — запитала вона.

Заперечувати не було сенсу.

— Саме так. Хіба ми знайомі?

— Ні, але одного разу ви допомогли моєму приятелю. Чи можна поговорити з вами? Мене звать Малкехай.

Нік і Глорія обмінялися поглядами.

— Так, певно, що можна,— знехочу відповів Нік.

Зоставивши закупки в машині, вони перейшли вулицю до кав'ярні. Вже за кавою дівчина сказала:

— Мені треба, аби ви дещо для мене викрали.

— Перепрошую, але я у відпустці,— відказав Нік.

— Це надзвичайно важлива справа. Коли я шойно впізнала вас, то вже була в безвиході. Навіть думала про те, щоб самій забратися в той дім.

— Якщо ви розповісте все з початку, я вислухаю вас, проте допомогти не обіцяю.

— Певно, спочатку треба розповісти про Рода Сікера. Йому належить кілька розкішних клубів у Новій Англії, і серед них клуб під назвою «Магеллан» біля Плімута. Останні два роки я співала з ансамблем «Блакитне полум'я», і Род ангажував нас навесні на шість тижнів. Однієї ночі після закриття «Магеллан» зайнявся і згорів дощенту. Ми втратили всю нашу апаратуру і радіопосилувачі. Дещо було застраховане, але цього не досить, аби відшкодувати наші втрати від того, що ми залишилися без роботи. На нашу думку, Род Сікер нам заборгував.

— Є підозри щодо причини пожежі? — запитав Нік. Він знав кількох власників ресторанів, які, коли справи їхні були кепські, замість метикувати, хапалися за сірники.

— Зрозуміло, прибула поліція — відділок підпалів, але тієї ночі Сікер був у Бостоні. Його алібі бездоганне. Пожежники не мали до чого прискіпатися.

— А що каже Сікер?

— Що всі претензії ми маємо скерувати до страхової компанії. Коли ж я сказала йому, що він завинив нам сто тисяч доларів, Род тільки розсміявся.

— Сто тисяч?..

— Я забула розповісти про всі наші угоди. Дворічна праця пішла прахом. А це, мабуть, ще більше, ніж сотня тисяч.

— І ви пропонуєте мені викрасти в Сікера ці гроші?

— Звісно ж, ні! Я знаю, що ви крадете лише безвартісні речі. Мені треба, щоб ви, пане, викрали змилок із ванної кімнати, на верхньому поверсі його будинку.

— Шматок мила?

— Саме так. — Вона по-змовницькому перекилилася через стіл. — За кілька тижнів до пожежі Сікер замовив партію рожевого мила з викарбуваною назвою «Магеллан». Коли я зайшла до нього, щоб обговорити питання про наші втрати, то побачила один шматок цього мила у ванній кімнаті. Тоді я не збагнула, наскільки це важливо. Потім до мене дійшло: якщо він це мило тримає вдома, то цілком можливо, що він його перевіз, бо знав про скору пожежу. Розумієте?

— Тут можуть бути й інші тлумачення,— обережно зауважив Нік.

— Сьогодні я знов пішла до нього. Гадала побалакати з ним, а потім попросити дозволу скористатися ванною кімнатою і викрасти це мило. Але він не пустив мене й на поріг. Сказав, що ми вже обговорили все необхідне, а з рештою, що мене турбує, мовляв, слід звернутися до страхової компанії. Саме тоді я й подумала, що слід би пробратися до нього вночі, хоч це було б важко, я знаю, бо весь дім обладнано сигналізацією.

— Він одружений?

— Розлучений. Зараз живе вдома сам. Навіть прислуги не має, якщо тільки не запрошує гостей. Адже він здебільшого роз'їжджає по своїх клубах.

Нік міркував не надто довго.

— Розумієте, я не краду з доброго дива. Мій гонорар буде досить високий.

— Скільки?

— Двадцять п'ять тисяч.

Очі Лайзи Малкехай полізли на лоба.

— Таку купу грошей за шматок мила? На цей час від нього лишився, мабуть, якийсь змилок, якщо Сікер не почав нового бруска.

— Але ж ви збираєтесь у такий спосіб запопасти оті сто тисяч, тож моїх буде тільки двадцять п'ять відсотків.

— Не знаю,— відповіла вона,— треба поговорити з іншими.

— Хто ті інші?

— Хлопці з нашої групи. «Блакитне полум'я» — пам'ятаєте? Джейгер, Мишеня та Кен.

— Гаразд,— погодився Нік. — Поговоріть між собою і дайте мені знати. — Він пішов до виходу, але Глорія перетнула йому шлях:

— Ну, Ніккі, дай шанс. Не треба правити всю суму з цих молодиків.

Він зітхнув і повернувся до Лайзи знову:

— Чи не могли б ви перебалакати зі своїми друзями й зустрітися зі мною тут завтра вранці? Гадаю, ми щось надумаємо.

— Правда? — в її голосі забриніла надія. — Я приведу їх із собою. Можемо зустрітися за сніданком?

Коли вони повернулися на яхту, Глорія сказала:

— Це по справедливості, Ніккі. Інколи треба допомагати молоді, навіть коли вона неспроможна заплатити тобі як годиться.

Засинаючи тієї ночі під м'яке погойдування яхти, Нік подумав, що Лайза Малкехай так і не похвалилася, хто той приятель, якому він, за її словами, допоміг.

Вранці Нік вирішив узяти напрокат автомобіль. Дібравши малолітражку, вони повернулись до кав'ярні, де мали зустрітися з Лайзою та її друзями.

Лайза з'явилася раніше, і тільки-но Глорія з Ніком увійшли, помахала їм, жестом запрошуючи до кабінки, де сиділо ще двоє молодих бороданів в обрізаних джинсах і безрукавках. Вони поручкались, і вищий на зріст, Джейгер, сказав:

— Дякуємо за вашу готовність допомогти нам, пане Велвете.

— Кен не зміг прийти,— пояснила Лайза. — Він у Бостоні, шукає нової апаратури.

Мишеня, коротун з очіцями-намистинками, що, напевно, були винуватцями його прізвиська, ошкірився, виставляючи щербу замість зуба:

— Було б здорово, якби ви дістали для нас те мило.

— Ви назвали їм мій гонорар? — запитав Нік у Лайзи.

— Якщо нам пощастить, ми сплатимо вам ваші двадцять п'ять кусків,— випередив Лайзу Джейгер. — Але нам потрібне те мило, аби довести, що він знав про пожежу завчасу. Тільки-но роздобудемо його, Сікер буде в наших руках.

— Чи не скидається це на шантаж? — запитала Глорія.

— Це єдиний спосіб отримати гроші, наші гроші! — гнівно вигукнула Лайза Малкехай. — Сікер — злочинець, то він пустив з димом будинок.

Нік жестом зупинив її. Він давно перестав давати моральну оцінку іншим.

— Я це зроблю. І одержу гонорар. І тоді чинить із тим змилом, що хочете.

— Коли ви це зробите? — запитав Мишеня.

— Поталанить, то, може, й сьогодні.

— Ще до вечора? — запитала Лайза, неспроможна погамувати тремтіння губів.

— Ви сказали мені, що там кругом сигналізація. Зрозуміло, йти туди вночі я не збираюся.

— Але ви навіть ще не бачили будинку,— заперечила вона.

— Тоді їдьмо на нього поглянемо. Так чи так я маю зустрітися з містером Сікером.

Лайза з двома чоловіками встигла встатися на передніх сидіннях пошарпаного пікапа, а Нік із Глорією рушили своєю прокатною машиною. Кілька миль вони гнали на північ головною автострадою, потім збочили. Коли наближались до будинку Рода Сікера, Нік побачив крізь заднє скло, що Лайза подає знак. Ретельно спланований Сікерів маєток розташувався посеред лісу на південь од Плімута. Перед фасадом білого головного корпусу в колоніальному стилі вишикувалися, наче варта, кілька могутніх дубів.

Проїжджаючи повз маєток, Нік помітив кілька метеликів-шовкопрядів, що кружляли довкола стовбурів дубів. І це наштовхнуло його на ідею. То були самці, він знав. Адже самиці не літають.

Приблизно через півмилі пікап з'їхав з дороги, аби почекати на них.

— Ну, що? — запитала Лайза.

— Я можу це зробити, але спочатку треба дещо закупити.

— Що саме?

— Мені потрібна крамниця садового реманенту. Потім поясню.

— На Біч-Роуд є така, і досить велика,— сказав Мишеня.

Вони поїхали вперед, Нік — за ними. Всередину він зайшов один і одразу побачив потрібну річ: пастку для шовкопрядів. Особливий запах, як від самиць, вабив самців у металеве відерце, де вони гинули від пестициду.

— Навіщо це? — поцікавилася Лайза, коли він повернувся до машини.

— Побачите.

Нік швидко відкрив коробку і порпався в ній, аж поки знайшов фольгову торбинку зі стрічкою, просякнутою заманливим духом самиць. Стрічка була завбільшки з півмарки; її поверхню, наділену могутньою притягальною силою, захищав лейкопластир. Він застромив торбинку в кишеню.

— Хтось один мусить мені допомогти. Гадаю, краще, коли це буде Глорія. Вас усіх він знає. Та давайте обмінємося машинами. Ми сядемо в пікап, а ви розташуйтеся в цьому автомобілі. Зустрічаємося біля тієї самої кав'ярні.

Нік сів за кермо і рушив назад до будинку Рода Сікера. Під'їзною алеєю підкотив до вхідних дверей. На його дзвінок з'явився чоловік у спортивній сорочці й штаних.

— Ви тут господар? — запитав Нік.

— Я.

— Нік Велвет,— він простяг руку. — Массачусетс, боротьба із сільськогосподарськими шкідниками. Приємно познайомитись.

— Род Сікер,— він міцно потис Нікову руку. — Але в нас немає сільськогосподарських шкідників.

— Немає? А всі оті метелики, що кружляють навколо ваших дубів?

Сікер уп'явся очима в дерева.

— Я й справді помітив: останніх кілька днів щось там кружляє. З метеликами цього року, безперечно, багато клопоту.

— Ось ходіть зі мною — побачите, скільки їх. Коли метеликів забагато, вони, як відомо, навіть нападають на людей, чи не так, Глоріє?

— Авжеж,— погодилась вона, вилазячи з машини.

Сікер подивився на неї з сумнівом:

— Зроду не чув, що вони нападають на людей.

— Ми намагаємось не роздзвонювати про це в газетах.

Ледь Сікер одійшов від дверей і почав спускатися сходами, як один шовкопряд сів на нього. Решта наслідувала його приклад. Сікер намагався відмахнутись од них.

— Мій Боже,— вигукнув Нік,— це напад!

На той момент усі метелики вже роїлися навколо Сікера, кружляючи, пікіруючи, обсідаючи його руки, а він їх збивав.

— Допоможіть мені! Відженіть їх од мене!

— Треба викликати нашу рятувальну бригаду обприскувачів,— сказав Нік. — Де тут телефон?

— Одразу за дверима,— крикнув Сікер, відбиваючись од нової атаки шовкопрядів. — Скажіть їм, нехай поспішають.

Поки Глорія намагалася збивати метеликів своїм жакетом, Нік зайшов у дім через прочинені парадні двері. Лайза та її дружки казали йому, що Сікер живе один, і він сподівався, що це правда. Кинувши швидкий погляд на телефон, він поспішив по сходах, переступаючи через дві сходинки. Увійшовши до ванної кімнати, побачив на вологій полиці майже зужитий брусок мила. Хоча від нього мало що лишилося, Нік швидко зумів розібрати витиснуте на ньому слово «Магеллан».

Він схопив змилок, загорнув у чистий носовичок і запхнув у кишеню. Потім спустився сходами. І менш як за хвилину вийшов з парадних дверей.

— Скільки мені на них чекати? — запитав Сікер, лежачи долі. Глорія стояла над ним, вимахуючи жакетом.

— Боюся, прийдуть не так швидко. Втім, я спробую щось інше.

Він забрав у Глорії жакет і нахилився, допомагаючи Родові Сікеру стати на ноги.

— Інколи їх можуть відвертати рухи,— сказав Нік, енергійніше вимахуючи жакетом.

Немов якими чарами, шовкопряди почали рухатися за жакетом, наче забувши про Сікера.

— Викай машину,— крикнув Нік до Глорії,— можливо, вдасться виманити їх.

Нік стрибнув у машину разом з метеликами, що обліпили жакет. Поки Глорія повільно вирулювала, Нік із вікна вимахував жакетом, і хмара метеликів невідступно летіла за ними.

— А що тепер, Ніккі?

— Їдь повільно, аж поки будинок зникне з очей.

— Таж ці метелики переслідують нас!

— Коли ми потискали один одному руки, я приліпив оту запашну стрічку до Сікерового рукава, а потім, допомагаючи йому підвестися, переліпив її на жакет. Тепер я відліплю її й кину на узбіччя, і вони дадуть нам спокій.

— Ти дістав мило?

— Так. Воно в моїй кишені.

Вони поїхали до кав'ярні, де Лайза Малкехай з компаньйонами вже чекали на них.

— Дістали? — одразу запитав Джейгер.

— Ось, тримай, — відповів Нік, розгортаючи носовичок і простягаючи змилок.

— Нашу угоду пам'ятаєте? Гроші за це — вважайте, вже в моїй кишені.

— Будьте певні, — мовив Джейгер, беручи змилок.

— Це те саме? — запитала Лайза, нахилиючись, щоб роздивитися змилок. — Точнісінько. Сікєрова пісня скінчена.

Нік дав їм свою адресу на узбережжі.

— Певно, ми пробудемо тут до кінця тижня. Сподіваюся, гроші ви мені принесете.

— Не турбуйтеся, — заспокоїв його Джейгер, — за нами затримки не буде.

По дорозі до моря Глорія сказала:

— Ніку, ти був такий шляхетний сьогодні. Справді. Я знаю, якби ти не дістав від них і цента, то не шкодував би.

— Повір мені, якраз би в цьому разі шкодував.

Наступного ранку Нік прокинувся від м'якого погойдування яхти, проте одразу зрозумів, що це не через хвили. Хтось сторонній був на борту. Дослухаючись на своєму ліжку, він розрізвив кроки двох осіб. Нік зіслизнув з лежачка і підштовхнув Глорію ліктем.

— Зберігай спокій, маємо гостей, — прошепотів він.

Нік не брав із собою зброї на відпочинок, тому зараз у пригоді мав стати один із камбузних ножів для різання м'яса. Він тихо ступав босоніж по палубі, призиваючи очі до тьмяного світла: до світанку залишилося ще кілька хвилин.

Нік уже намацав ножа, коли лок над його головою закрився, і в сутіні він побачив руку, що тримала тупорилого пістолета.

— Не рухатись! — скомандував голос. — Зворухнешся — помреш!

Нік зробив, як йому звеліли, а потім відступив на крок назад, поки озброєний спускався до нього, вимахуючи пістолетом. То був кремезний молодик із довгим білим чубом, у джинсах та тенісці, яка щільно облягала його широкі груди. За ним спустився Род Сікер:

— Ну, Велвете, як іде боротьба з сільськогосподарськими шкідниками?

— Не знаю, я ще не прокинувся.

Глорія зіскочила з ліжка, статечно закутавшись у простирадло.

— Що сталося, Ніккі?

— Нічого. Містер Сікер вирішив поснідати з нами до схід сонця.

Род Сікер невесело осміхнувся.

— Не спускай їх з ока, Томмі. Як поворухнуться — стріляй.

— Як ви мене знайшли? — запитав Нік.

— Це Томмі розпізнав тебе, коли ти огинався біля кав'ярні разом із цими проїд-дисвітами з «Блакитного полум'я». Йому це видалося підозрілим, і він записав номер твоєї машини. У прокатному агентстві мені сказали, що ти тут, біля моря.

Глорія втупилася в Сікера та Томмі.

— Якщо ви справді бажаєте поснідати, я б нашвидкуруч зробила яечню з шинкою.

— Замовкни! — наказав Томмі, бавлячись пістолетом.

— Не знаю, як ти утнув оту штуку з метеликами, — вів далі Сікер, — але вийшло досить дотепно. Я нічого не підозрював, поки не ввійшов у дім і не помітив, що ти не скористався телефоном. Там знизу є кнопки, якими я користуюся для ділових і особистих дзвінків по різних лініях. Якщо я хочу поговорити з Томмі чи з кимось іще всередині будинку, для цього також є кнопка селектора. А вона була натиснута так само, як я її залишив. Ти б не міг кудись подзвонити, не натиснувши якоїсь іншої кнопки. Потім я описав тебе Томмі, і він повідомив, що бачив тебе з тією баламуткою та її компанією.

Нік лише посміхнувся.

— Скидається на те, ніби я не такий спритний, як гадав.

— Що ти взяв учора в моєму домі? Або що там залишив?

— Залишив?

— Бомбу, потаємний мікрофон, телефонний підслуховувач?

— Якби це була бомба, ви б уже встигли про це дізнатися. А підслуховування

— то не мій бізнес.

— А який у тебе бізнес, Велвете? — нетерпіння Сікерове зростало. — І хто найняв тебе, щоб ти вдерся в мій дім? Те дівчисько? Чи не дієте ви на пару, га?

Нік нічого не відповів.

— Що їй треба було в моєму домі? Що там такого було, що ти зміг обернутися за хвилину?

Глорія знову перепинила:

— Якщо хочете, можете балакати весь ранок, а я готуватиму снідання.

Томмі ступив крок уперед, та Сікер жестом зупинив його.

— Нехай іде, тільки не спускай з неї очей.

Томмі обрав місце, звідки було добре видно камбуз, а Нік запропонував Сікеріві, щоб вони присіли.

— Можна поговорити про все, як культурні люди, — сказав він.

— Що тебе зв'язує з цією дівчиною? — запитав Сікер.

— Я стрів її кілька днів тому. Вона розповіла, що через пожежу ви заборгували їй чималий куш.

— Я нічогісінько їй не винен. Вона та її приятелі намагаються обдурити страхову компанію, та мені на це начхати. Щодо тієї пожежі, то я чистісінький.

Нік почув, як вариться кава в камбузі, й голос Глорії, що озвалася до нього:

— Ніккі, яку тобі яечню, окату чи бовтанку?

— Бовтанка годиться. — Нік весь напружився і подався вперед на своєму стільці. Він ніколи не снідав яечнею.

— Якщо ти в одній зграї з Лайзою Малкехай та її двома приятелями...

— Двома? — перепитав Нік.

Раптом почувся зойк Томмі. То Глорія вихлюпнула йому в обличчя розтоплене масло прямо зі сковороди. Нік рвонувся вперед, поваливши Сікера на палубу. Все сталося в лічені секунди.

— Пістолет у мене, — з відтінком гордощів оголосила Глорія.

— Добре! Як буде треба, пускай його в хід.

Нік сидів на грудях Рода Сікера, не зважаючи на його опір та прокльони.

Нарешті, Сікер принишк і запитав:

— Що тепер? Викличеш поліцію?

— Міг би. — Нік озирнувся і побачив, що Глорія утирає обличчя Томмі, водночас тримаючи над його головою націлений пістолет. У того на обличчі застиг вираз жаху, і схоже було, що він не збирається чинити опір.

— Ця баламутка Лайза обдурила вас! — шаленів Сікер. — Те, що вона про мене розповіла, — міх брехні. Вони займаються здирством.

— Можливо. Побачимо.

— Вона намагається шантажувати мене!

Глорія вже дала раду з обличчям Томмі.

— Що ми з ними робитимемо, Ніккі?

— Візьми мотузку, треба їх зв'язати. Мені б хотілося потримати їх тут, доки з'ясується, хто каже правду.

Вони залишили їх на яхті зв'язаними, з затичками в роті й пішли на берег, щоб знайти Лайзу з приятелями. Та спочатку Нік вирішив розшукати числа місцевої газети за той тиждень, коли сталася пожежа в «Магеллані». Вони подалися спершу до бібліотеки, але о цій порі там було ще зачинено. В редакції газети їм пощастило більше: Нік знайшов там звіт про пожежу з очевидним натяком на підпал.

— А тепер чого ти шукаєш? — запитала Глорія, коли він почав вивчати розділ розваг, рекламаних у газетному випуску напередодні пожежі.

— Мені треба глянути на рекламу «Блакитного полум'я». Лайза казала, що в їхній групі є ще троє, а Сікер згадував лише двох.

— Гадаєш, Кен — вигадка Лайзи?

Він тицьнув пальцем у виділене шрифтом оголошення:

— Ні, Кен цілком реальний. Ось він на фотографії поруч із Лайзою та Мишеням. Схоже, що нереальний тут Джейгер.

— Може, вони просто найняли його?

— Навіщо це їм? Адже в них згоріла апаратура! Крім того, він, безперечно, знає про Сікера та про пожежу.

— Ніккі, нам, мабуть, варто просто забути про це. Повернімося на яхту і розв'яжімо їх.

Але той похитав головою:

— Я ще маю отримати свій гонорар. Зрештою я волів би заходитися коло цієї справи так чи так.

Коли вони виходили з редакції, Нік помітив, що мимо проїжджає пошарпаний пікап.

— Он Мишеня! Мишеня!

Той почув їхній галас і під'їхав до тротуару.

— О, привіт. Так рано — і вже на ногах?

— Так само, як і ти,— зауважив Нік. — А де інші?

— Лайза ще у ліжку, в мотелі, а я їду зустрічати Кена. Він везе поїздом з Бостона новий посилювач.

— А як там Джейгер?

— Не знаю, він десь тут вештається,— незграбно викрутився Мишеня.

— Він також грає на гітарі?

— Еге ж, на гітарі.

Нікові урвався терпець:

— Облиш дурити, Мишеня! Я бачив рекламу «Блакитного полум'я» і знаю, що Джейгер не належить до вашої групи. Хто він?

Маленький чоловічок облизнув губи, озирнувся, наче шукаючи виходу. Його руки вп'ялися в кермо, але Нік міцно схопив його за плечі.

— Хто він? — повторив Нік.

— Лягавий,— насилу витис той із себе.

Нік рвучко відчинив дверцята пікапа й відштовхнув Мишеня від керма.

— Ми їдемо до мотелю по Лайзу. Потім займемося Джейгером.

— Що з вами? — промимрив коротун. — Я ж їду на вокзал.

— З цим можна зачекати. — Нік гукнув Глорії, щоб вона їхала слідом за ними в машині, і, розпитавши Мишеня, рушив до мотелю.

Було лише кілька хвилин по восьмій, коли вони увійшли до Лайзиної кімнати. Побачивши їх позаду Мишеня, вона мерщій напнула халат на коротку піжаму.

— Що це таке? — звернулася вона до Ніка. — Для відвідин трохи зарано, га?

— Зніми рурку і зроби так, щоб твій дружок Джейгер з'явився сюди.

— Що?

— Не чула абощо? Я знаю, що він лягавий.

Вона зробила, як їй велено, і вони сіли чекати. Лайза озвалася була:

— Ми не хотіли вас обдурити, нам лише потрібне було звинувачення проти Сікера.

— З'явиться Джейгер — тоді про це й поговоримо.

Глорія знаком підкликала Ніка:

— Гадаєш, це розумно — запросити його сюди на розмову, коли він лягавий?

— Якби він хотів заарештувати мене, він зробив би це вчора.

Джейгер з'явився близько дев'ятої, на ньому були ті самі джинси та безрукавка, що й напередодні. Він оглянув кімнату мотелю, подивився на їхні байдужі обличчя й запитав:

— Що сталося?

— Ти лягавий,— випалив Нік. — Ось що сталося.

— Звичайно,— не конфузючись, погодився той. — Відділок підпалів, я думаю, ви знаєте.

— До бісового батька, ти добре тямив, що не знаю,— прогримів Нік. — Це ти впізнав мене, чи не так? Ти, а не Лайза. Ти примусив її звернутися до мене по допомогу.

— Нік Велвет добре відомий на північному сході,— погодився Джейгер. — Я подумав: якщо з вашою допомогою можна розплутати цю справу, то треба спробувати. Кінець кінцем, я ж не з відділка грабіжок.

— Він побачив вас тоді у крамниці,— підтвердила Лайза.

— Отже, ви не мали наміру заплатити мені?

— Ви дістанете свою винагороду, коли Сікера буде притягнуто до суду.

— Збираєтеся засудити його через той змилок? — запитав Нік. — Я почав обмірковувати вашу історію і знайшов у ній чимало прогалин. Те, що в домі Сікера було це мило, ще нічого не доводить. Можливо, він узяв додому кілька брусків як зразки. Можливо, вирішив, що ні колір, ані аромат цього мила не підходять для його нічного клубу. На підставі цього вам не висунути звинувачення в підпалі.

— Ми не були цілком з вами відверті,— визнав Джейгер. — Я мав сумнів, чи не розкажете ви все Сікерові. Річ у тім, що ми вже маємо докази підпалу. Вогонь зайнявся від своєрідної хімічної бомби, де вода і натрій відокремлені мильним тампоном. За якийсь час вода розчиняє мило, натрій запалюється, і спалахує контейнер бомби. Ні тобі бензину, ані вибухівки, ні металевих частин, ані годинника чи іншого реле часу, ніякої електрики. На наше щастя, палій використав дві бомби, аби бути певним, що його схема спрацює. Другу бомбу, перш ніж вона вибухнула, знайшов Мишеня. Розкажи йому про це сам, Мишеня.

— Ну, це було тієї ночі, коли сталася пожежа. Лайза і Кен уже пішли. Я залишився, щоб запакувати апаратуру, і помітив, що Сікер іде в напрямку артистичних убиралень, розташованих поруч із кухнею. Він ніс два дерев'яних ящики такого приблизно розміру, як картонки з-під молока. Один поставив, прикривши папером, у велику коробку з усіляким мотлохом, а другий сховав десь у іншому місці. Мене, природно, це зацікавило, от я й узяв ящик із лахміттям, аби перевірити, що в ньому. Чорт бери, я не знав тоді, що то бомба, інакше й на гарматний постріл не наближався б до неї.

— Перевернувши її догори дном, Мишеня на якийсь час вивів її з ладу,— пояснив Джейгер. — Вода більше не торкалася мильного тампона, і вся штуківина стала нешкідлива.

— Так чи інакше, коли хвилини через двадцять я пішов звідти,— провадив Мишеня,— в кухні зайнялося полум'я. Раптом я збагнув, що то за дерев'яний ящик. Я побіг назад, щоб дістати його звідти, де покинув разом з нашим обладнанням. Викликав пожежну команду, але та стара споруда горіла, як порохня. Ми втратили все.

— За винятком другої бомби,— уточнив Джейгер. — Як доказ ми мали свідчення Мишеня. Проте, оскільки Сікер наполягав, що був у Бостоні, нам потрібно було щось іще. Один чи більше компонентів бомби треба було якось пов'язати з самим Сікером.

— Мило,— сказав Нік, починаючи все розуміти.

— Слушно. Неможливо встановити, звідки взято той натрій, зате мильний тампон було вирізано з цілком певного бруска. Так, його колір, як і запах, дещо звичні, і я подумав, що ми зможемо знайти сліди. Все мило, що було в клубі, пропало у вогні. Та Лайзі, коли вона завітала до Сікера, пощастило угледіти таке саме в його ванній кімнаті. На жаль, Сікер не дозволив їй увійти ще раз, і вона не змогла вкрасти зразок. Ось як стояли справи, коли позавчора я випадково впізнав вас у крамниці.

— І ви не мали наміру заплатити мені гонорар.

— Якщо пригадуєте, гроші ви повинні були отримати за рахунок Сікера. Мене гроші не обходять — я маю знайти винного. Скажіть іще спасибі, що проти вас я не висуваю звинувачень.

— Дякую й на цьому,— сказав Нік. — Ходімо, Глоріє.

Вона затрималась у дверях і запитала:

— А як щодо Сікера? Вже заарештували?

— Я мусив дочекатися результатів лабораторного аналізу того змилка. Його зробили минулого вечора, і все збігається. Цього ранку ми подаємо справу до суду.

— А якусь винагороду за Сікера передбачено?

— Ніякої винагороди,— злегка посміхнувся Джейгер. — Ми знаємо, де знайти Сікера, коли прийде час.

На шляху до яхти Глорія сказала:

— Що ж, я спробувала. Здається, ти працював задарма.

— Не будь надто певна цього,— відказав Нік.

Нік велів Глорії розв'язати Рода Сікера і Томмі лише тоді, коли вони були за п'ять миль від бухти Баззард.

— Куди, в біса, ви нас везете? — заволав Сікер, тільки-но вона витягла затичку.

— Ти маєш триматися чимдалі,— сказав Нік,— якщо не хочеш повернутися назад і бути звинуваченим у підпалі.

— Вони нічого не мають проти мене.

— У них є брусок мила з твого дому, тотожного з мильним тампоном у запальній бомбі. І свідка вони мають.

— Я був у Бостоні! — наполягав Сікер. І без усякого переходу запитав: — Ви мене їм здасте?

— Ні, якщо викуп мене влаштує. Я не переправляю пасажирів за спасибі. Я висаджу тебе на Лонг-Айленді або в океані, вибирай сам.

— Десять кусків вистачить? — запитав Сікер, нервово облизуючи губи.

— Двадцять п'ять — це звучить краще.

— Двадцять п'ять?

— Це моя ціна. За двадцять п'ять тисяч я вивезу тебе з цього штату і гарантую, що тебе не віддадуть під арешт.

— Як вам це вдасться?

— То вже не твій клопіт.

Поки вони розмовляли, Глорія розв'язала Томмі. Розтерши зап'ястки, він мовив:

— Певно, слід на це погодитись.

Сікер, зітхнувши, поглянув на Велвета:

— Гадаю, скільки б ми не заплатили, з двох бід це менша. Ви маєте чековий бланк?

— Щодо цього можеш бути спокійний. А на Лонг-Айленді знайдемо банк, що оплатить його, перш ніж ми розстанемося.

Їм вдалося потрапити у відділення банку на краю Лонг-Айленда незадовго до закриття. Після телефонного дзвінка до нью-йоркської контори чек оплатили. Сікер і Томмі вирушили пішки до найближчої залізничної станції, а Нік — на пошуки телефону.

Він швидко знайшов Джейгера в поліційному управлінні по той бік протоки.

— Джейгере, це Нік Велвет. Слухай уважно, бо я хочу зробити тобі послугу. Журі вже видало вердикт про притягнення Сікера до суду?

— Ні, ще розглядають докази, проте сподіваємося, що сьогодні його матимемо.

— Мабуть, справу слід переглянути. Та історія, що вранці розповів Мишеня, — липа. Розгляньмо такі три пункти. По-перше, чи став би Сікер ризикувати, розміщуючи ці бомби сам, коли для всякої брудної роботи в нього є охоронець Томмі? По-друге, чи став би Сікер встановлювати бомбу, яка за двадцять хвилин розчинить мило й вибухне, якщо він намагався забезпечити собі алібі в Бостоні, до якого їхати щонайменше годину? По-третє, коли зайнялася пожежа, чи став би Мишеня повертатися, щоб урятувати цей таємничий ящик, дозволяючи згоріти їхній апаратурі вартістю в тисячі доларів? Пам'ятаєш, він казав, що той ящик із мотлохом стояв біля самої апаратури.

— Гадаю, тут ти маєш рацію,— погодився Джейгер.

— Не тільки тут, а й у решті двох пунктах. Цей змилوک лише доводить, що палій мав доступ до нього в клубі. Мишеня напевне мав такий доступ, бо працював там. Він викрав апаратуру групи і влаштував пожежу, щоб приховати крадіжку. Перевірте кілька музичних крамниць у Бостоні, і ви знайдете, куди він її продав.

— Гарзд,— рішуче відповів Джейгер. — Саме так я й зроблю. Дякую, Велвете.

— Ні за що. — Він поклав трубку і вийшов до Глорії. Вся ця справа починала йому подобатися.

